

התייחסות - טיוטת תקנות הגנת הפרטיות (הוראות לעניין מידע שהועבר לישראל מהאזור הכלכלי האירופי).

תשפ"ג - 2022 (להלן: התקנות המוצעות)

אנו מתכבדים להגיש התייחסות לטיטת התקנות המוצעות, בשם מכון תכלית למדעניות ישראלית. התייחסות זו לא מתיימרת להתייחס לכלל הסוגיות המשפטיות ושיקולי המדיניות העולים מן התקנות. אלא, נבקש להתמקד בשתי הצעות עיקריות:

ראשית, ההסדר המוצע אודות הזכות להישכח, בתקנה 3 לתקנות המוצעות, לא תואם במידה מספקת לסטנדרט הנהוג באיחוד האירופי. פער זה עלול לפגוע במטרה של קבלת אישור בדבר תאימות דיני ההגנה על הפרטיות, בהקשר של מידע אישי, להגנת המשפטיות החלות באיחוד האירופי. מכאן, אנו מציעים מספר שינויים אשר יסייעו, בתקווה, לקדם את המטרה בשמה נוסחו התקנות.

שנית, במתכונת הנוכחית של התקנות מי שיזכו לזכות זו בישראל הם אזרחי האיחוד האירופי בלבד, וזאת חרף העובדה כי בשנים האחרונות הזכות להישכח מקבלת ביטוי בפסיקה בישראל, במגוון תחומי חיים. אנו מציעים להרחיב את תחולת התקנות גם ביחס לאזרחי ישראל, בשאיפה להגביר ודאות ויציבות משפטית, והגנה טובה יותר על הזכות לפרטיות, כמו גם זכויות יסוד אחרות, בעידן הדיגיטלי. בפרט, אנו מציעים לשקול להכליל בתקנות, לכל הפחות, הכרה בזכות להישכח עבור קטינים ועבריינים מורשעים אשר עבירתם נמחקה מהמרשם הפלילי.

(1) הזכות להישכח - המתכונת המוצעת

התקנות המוצעות מגדירות בתקנה 3(א) כי לנושא המידע זכות מחיקה תחת שתי עילות: (1) המידע נוצר, נתקבל, נצבר או נאסף בניגוד להוראות כל דין או שהמשך השימוש בו מנוגד להוראות הדין; (2) המידע אינו נחוץ עוד למטרות שלשמן נוצר, נתקבל, נצבר או נאסף. כחלק מאיזון בין השיקולים הרלוונטיים, מגדירה תקנה 3(ב) מעמידה מספר עילות סירוב לבעל מאגר המידע: מימוש חופש הביטוי או זכות הציבור לדעת, מילוי חובה או סמכות חוקית, הגנה על אינטרס ציבורי, ניהול הליך משפטי, מניעת הונאות למיניהן וכן מימוש חובות בינלאומיות של ממשלת ישראל. דברי ההסבר מבהירים כי חריגים אלו כפופים לבחינות של נחיצות ומידתיות, וכי כל החלטה לסרב למחוק מידע חייבת להינתן רק לאחר שניתן משקל ראוי לשיקולים הרלוונטיים ונערך איזון ראוי בינם.

במידה ומתקבלת בקשה, קמות שתי חובות לבעל מאגר המידע: ראשית, קמה חובת יידוע ביחס להחלטתו באשר למחיקה, כמעוגן בתקנה 3(ד). שנית, ככל שאחד מהחריגים איננו קם, על בעל מאגר המידע למחוק את המידע או לחילופין לפעול באמצעים סבירים למנוע את זיהוי האדם אשר התבקשה מחיקת המידע לגביו.

השוואה להסדר הנהוג באיחוד האירופי

כפי שנסביר, ישנו חשש כי רמת ההתאמה של התקנות עם הסטנדרט האירופי לא מספקת דיה. בהתאם, ישנה אפשרות כי לא תושג המטרה קבלת אישור בדבר תאימות דיני ההגנה על הפרטיות, בהקשר של מידע אישי, למסגרת הנורמטיבית הנהוגה באיחוד האירופי.

ראשית, התקנות המוצעות שואבתו השראה מההסדר הנהוג באיחוד האירופי, ובפרט העיגון העדכני ביותר של הזכות להישכח בסעיף 17 לתקנות ה- General Data Protection Regulation (GDPR). ועדיין, ההסדר המוגדר בתקנות המוצעות כולל שתי עילות מחיקה בלבד, וזאת לעומת ההסדר האירופי אשר כולל שש עילות מחיקה נפרדות.

שנית, ישנו פער נוסף ביחס לשאלת ההסכמה לעיבוד המידע. בהתאם להסדר האירופי, נושא המידע רשאי להתנגד מראש לעיבוד המידע, או לבטל הסכמה ראשונית בדיעבד. בפרט, מובהר בעילת המחיקה המעוגנת בסעיף 17(b) ל-GDPR שישנו צורך באישור מיוחד הנוגע לעיבוד מידע אישי, וכי נסיגה ממנו מקימה עילת מחיקה. לעומת זאת, בתקנות המוצעות הגדרת ההסכמה נגזרת מן התיבה "מנוגד להוראות כל דין".¹ לשיטתנו, ראוי היה לעגן את חוסר ההסכמה בתור עילה נפרדת, במטרה להגביר את הודאות המשפטית, כמו גם בכדי להשיג את המטרה של הכרה בתאימות התקנות למסגרת הנורמטיבית האירופית.

שלישית, ההגדרה האירופאית למידע רגיש, המופיעה בסעיף 9 ל-GDPR, רחבה בהרבה מזו המופיעה בתקנה 7 לתקנות המוצעות, ואף ביחס לסעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות.² למשל, בהתאם ל-GDPR מידע אישי כולל גם מידע ביומטרי, או נטייה מינית, אך אלו לא מפורטים בתקנות המוצעות. במידה והתקנות יאומצו במתכונתן הנוכחית, ייווצרו נסיבות בהן התנגדות על רקע מסוים תיחשב כחוקית לפי הדין הישראלי ולא לפי הדין האירופאי, מה שעלול לייצר אי-תאימות נורמטיבית במובן של הגנה על מידע אישי.³

רביעית, ההסדר האירופי מגדיר חובה לפעול באמצעים סבירים כדי למחוק לינקים וגם שכפולים של המידע שהאישי. לעומת זאת, הסדר זה לא הועבר לתקנות המוצעות, ובהתאם המסגרת אותה מבקשות להסדיר התקנות תייצר הגנה מוחלשת ביחס לזו המוענקת בהסדר הקיים באיחוד האירופי. לשיטתנו, העיגון החלקי של ההסדר האירופי מייצר הגנה חלשה יותר בישראל, לאור המאפיינים המיוחדים של פרסום באינטרנט, מרחב אשר כולל מגוון רחב של פלטפורמות תוכן דיגיטליות אליהן מועלה תוכן בהיקף וקצב שלא ידענו בעבר, מה שמגביר את הסכנה של פגיעה כתוצאה משכפול מידע המהווה מידע אישי מוגן.

חמישית, פער אחרון נוגע למישור הסעד. תקנה 3(ג) לתקנות המוצעות מאפשרת לבעל מאגר המידע לבצע פעולות חלופיות למחיקה, דוגמת "פעולות המבטיחות שלא יתאפשר, באמצעים סבירים, לזהות את נושא המידע." לעומת זאת, ההסדר האירופי מחייב בפירוש מחיקה של המידע האישי, ולא הליכים אחרים דוגמת התממה. מדובר, אפוא, בפער משמעותי, משום שפעולה

¹ התקנות המוצעות, עמ' 7.

² ס' 7 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 מגדיר מידע רגיש כ"נתונים על אישיותו של אדם, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, דעותיו ואמונתו".

³ ניתן לראות פרשנות מרחיבה יחסית של הפסיקה בבית הדין העליון של האיחוד האירופאי. בנוסף, בנסיבות מסוימות אלו, הדבר עלול להעיב על תהליך האיזון שעל בעל מאגר המידע לעשות, בשל הפערים החוקיים דבר שיקשה וייקר את תהליך המחיקה. ר' GC and Others v Commission nationale de l'informatique et des libertés (2019).

המונעת את זיהוי נושא המידע, מאפשרת, הלכה למעשה את המשך איסוף ואגירת המידע, דבר שלא עולה בקנה אחד עם התקנות ומטרתן.

מה גם, שלא ניתן למנוע בקלות זיהוי של נושא המידע,⁴ שכן ניתן להצליב מקורות מידע, גם אם אחד מהם לא מספק בפני עצמו לשם זיהוי אדם, ולהביא לזיהוי בפועל. במילים אחרות, גם מידע אשר עלול להיתפס כשומר על אנונימיות עלול להפר מבחינה מהותית את הזכות לפרטיות של אדם. דאגה זו גוברת כאשר מדובר במחיקת מידע שנאסף באופן לא חוקי. על כן, אנו מציעים כי תקודם התאמה משמעותית יותר במישור הסעד אותו מבקשות לקדם התקנות דנן.

סיכום ביניים – תאימות ההסדר המוצע לזה האירופי

ההסדר המוצע בתקנות ביחס לזכות להישכח חלש יותר מן ההסדר האירופאי בשל חמש סיבות עיקריות.

ראשית, יש רק 2 עילות מחיקה בתקנות המוצעות, וזאת לעומת 6 עילות המוכרות באיחוד האירופי. **שנית**, התקנות מגדירות באופן מצומצם יותר מידע רגיש, לעומת ה-GDPR, ובנוסף חסרה התייחסות אל חוסר ההסכמה לפרסום בתור עילה נפרדת. **שלישית**, לשון התקנות לא תואמת את מגבלות העיבוד המרחיבות יותר הנהוגות באיחוד האירופי, ומכאן מידע מסוים אשר מוצדקת מחיקתו באיחוד האירופי לא יזכה למעמד דומה בישראל. **רביעית**, ההסדר הישראלי לא כולל את החובה (גם אם היחסית) לפעול להסרת המידע מאתרים נוספים. עובדה זו הופכת את ההליך הנדרש להורדת המידע למסובך וארוך יותר, והיא אף עלולה לבטל בפועל את ההשפעה המעשית של אקט המחיקה, בשל האפשרות של פרסום המידע בפלטפורמות תוכן רבות ומגוונות. **חמישית**, ולבסוף, ההסדר המוצע מאפשר סעד שאינו מחיקה, כאשר ננקטת פעולה למניעת זיהוי נושא המידע. אלא, לא ניתן להבטיח מבחינה מעשית כי פעולות המבקשות להפוך מידע לאנונימי עומדות במבחן המציאות (ובפרט במקרים שמאפשרים הצלבת מידע).

לאור כל זאת, אנו מציעים כי התקנות יתוקנו כמפורט לעיל במטרה לקדם התאמה רבה יותר בין היקפה ועוצמתה של הזכות להישכח בישראל, לעומת ההסדר הנהוג באיחוד האירופי. להבנתו, ותקוותנו, אימוץ השינויים המוצעים יסייעו בקבלת ההכרה המיוחלת בתאימות של הדין הישראלי המעודכן.

⁴ שרון ברזיו וטל ז'רסקי "פרטיות במשבר זהות: אסטרטגיות הסדרה בעידן ההתממה" **משפט, חברה ותרבות** ב' 125, 138 (מיכאל בירנהק עורך, 2019); רחל ארידור-הרשקוביץ ותהילה שוורץ-אלטשולר **אתגר הפרטיות בפרסום יזום של מאגרי מידע ממשלתיים** 44-41 (2017).

(2) תחולת הזכות לאזרחים ישראלים

הזכות להישכח זוכה להכרה גוברת בפסיקה הישראלית,⁵ ולעיתים אף מוענק בפועל הסעד המרכזי ביחס אליה – מחיקה של מידע שאינו מדויק – מכוח דיני לשון הרע.⁶ ועדיין, נכון להיום, הזכות להישכח טרם זכתה לעיגון חקיקתי,⁷ חרף מספר ניסיונות עבר.⁸

התקנות המוצעות מהוות אבן דרך חשובה. ובכל זאת, במתכונת הנוכחית של התקנות מי שיזכו לזכות זו בישראל הם אזרחים אירופאיים בלבד. שכן, התקנות חלות רק על מידע אישי שעבר מאירופה לישראל, ולא כזה אשר עשה את הדרך ההפוכה.

אמנם, אזרחי ישראלי יכול לחתור ולהשיג את המטרה של מחיקת מידע אישי לגביו ברמה המעשית למרות שהזכות להישכח טרם עוגנה בספר החוקים הישראלי. האמצעי המרכזי ביותר, דרכו מקודמת היום מחיקה של מידע אישי מפלטפורמות תוכן דיגיטליות, הוא כאמור דיני לשון הרע. ועדיין, היכולת להסתמך על נתיב פעולה זה היא מוגבלת ולא ודאית. בנוסף, היכולת להגיש תביעה מסוג זה דורשת משאבים כלכליים, כאשר אדם מוכן להשקיע מבלי שתהיה לו תוצאה מובטחת מראש ובפרט שההחלטה תכלול את הסעד של מחיקה (לצד הסעד הקלאסי – פיצוי).

בשנים האחרונות, עלו התייחסויות לזכות להישכח בפסיקה הישראלית. ההכרה התפתחה בפסיקה הישראלית ביחס למגוון ביטויים שונים, הזוכים להגנות חוקתיות שונות, לרבות ביטוי פוליטי בעניין **מרעאנה**,⁹ ביטוי אומנותי בעניין **בכרי**,¹⁰ ביטוי עיתונאי בעניין **וגנר**,¹¹ ביטוי אקדמי בעניין **פלוני**,¹² וכן ביטוי מסחרי בעניין **UserWay**.¹³ באופן טבעי, בכל הקשר נעשה ניתוח שונה ביחס להיקף ועוצמת הצורך להגן על הזכות להישכח, אם בכלל.

הזכות להישכח אינה עומדת בפני עצמה. אלא, יש לאזן אותה אל מול זכויות אדם אחרות – ובפרט חופש הביטוי, הזכות לחופש המידע ועוד. המתח בין הזכויות השונות מקבל ביטוי בהסדר האירופאי, אבל ישנו קושי לייצר מסגרת תיאורטית סדורה במסגרת הליכים שיפוטיים אשר מביאים בפני בתי המשפט בישראל מצבים שונים, אשר מביאים לשולחן הדיונים אינטרסים שונים ונסיבות ייחודיות אשר משפיעים על הפרשנות ועל הכרעת הדין.

⁵ Tamar Gidron, Uri Volovelsky *The Right to Be Forgotten: The Israeli Version* COMPUTER LAW & SECURITY REVIEW, Vol. 34(4) 824 (2018).

⁶ א"א (מחוזי ת"א) 4195-11-14 **עמי סביר נ' שאול בר נוי** פס" 13-11 (נבו) 22.06.2015; רע"א 4673/15 **שאל בר נוי נגד עמי סביר עו"ד ואח'** פסקות 9-8 לפסק הדין של השופט זילברטל (2016); ת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 4195-08-20 **עו"ד גיא וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ** (נבו) 06.01.2021. לדין בהקשר של רישום פלילי, כמו גם זכויות חוקתיות, ר' 172/89 **פלוני נ' הכתב – אלמוני ואח'**, פ"מ תשנ"ד (2) 397, 408 (1992); אורי שנהר **דיני לשון הרע** 63, 172, (1997); נחום רקובר, **תקנת השבים – מעמדו של עבריין שריצה את עונשו** 603-609 (2007); חיים ויסמונסקי "הפללה של התנכלות מקוונת" **משפט ועסקים כג** 345, בעמ' 361-362 (תשפ"א); א"ב 1156/21 **ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-24 נ' מראענה** פס" 4 לפסק הדין של השופטת ברק-ארז (28.2.2021).

⁷ ר', למשל: מיכאל בירנהק "פרטיות: תמונת מצב" **משפט, חברה ותרבות** 9 ב (2019); מיכל לביא "ביוש לנצח?" **משפטים** מט 439 (2019).
⁸ ר' למשל הצעת חוק הגנת הפרטיות (תיקון – הזכון להישכח), התשע"ד-2014, פ/2648/19; הצעה זעה הוגשה ע"י ח"כ מרב בן ארי: הצעת חוק הגנת הפרטיות (תיקון – הזכות להישכח) התשע"ז-2017, פ/3867/20; הצעת חוק הגנת הפרטיות (תיקון- הזכות להישכח), התשע"ו-2016, פ/3066/20; הצעת חוק הגנת הפרטיות (תיקון – הזכות להישכח), התש"ף-2020, פ/54/23.

⁹ א"ב 1156/21 **ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-24 נ' מראענה** פס" 4 לפסק הדין של השופטת ברק-ארז (28.2.2021).

¹⁰ ע"א 1726/21 **מוחמד בכרי נ' ניסים מגנאגי**, פס" 96 לפסק הדין של השופט עמית (נבו) 23.11.2022.

¹¹ ת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 4195-08-20 **עו"ד גיא וגנר נ' ידיעות אחרונות בע"מ** (נבו) 06.01.2021.

¹² רע"א 2855/20 **פלונית נ' פלוני**, (נבו) 06.10.2022, פס" 25 לפסק דינה של השופטת ברק ארז.

¹³ ת"א (מחוזי ת"א) 43503-01-21 **UserWay Ltd ו Accessible Ltd** נבו (02.03.2021).

אנו מודעים לכך כי מטרת התקנות היא חידוש מעמד התאימות, כ"כמדינה שרמת הגנת המידע בה תואמת לרמת ההגנה על מידע אישי הנוהגת במדינות האזור הכלכלי האירופי"¹⁴. ועדיין, להבנתנו קליטת הזכות להישכח כחלק מהמארג המשפטי במחוזותינו נדרשת כחלק מהליך הסדרה רוחבי בספר החוקים בישראל, במיוחד על רקע הכרה גוברת בפסיקה של בית המשפט העליון בחשיבות זכות זו בעידן הדיגיטלי.

כמובן, הליך החקיקה מהווה דרך המלך לקידום ההגנה על האוטונומיה האישית של אזרחי ישראל.¹⁵ לעומת זאת, התפתחות הזכות רק באמצעות פסיקה של בית המשפט עלולה להביא, ולמעשה הביאה בפועל, לחוסר בהירות משפטית. בעוד בתי המשפט יכולים לקדם את ההכרה בזכות, עקב בצד אגודל, אלו תלויים בתביעות או בעתירות אשר מוגשות בפניהם ואין בידם אפשרות לבצע פיתוח תיאורטי מקיף של הזכות. עד שלא תוסדר החקיקה בנושא לא יהיה ברור מה היחס בין הזכות להישכח לבין שיקולים אחרים – דוגמת חופש הביטוי או זכות הציבור לדעת – ומהי ההיררכיה הרצויה בעת התנגשות בין אינטרסים או זכויות. לאור כל זאת, עולה הצורך במסגרת נורמטיבית ברורה בספר החוקים הישראלי.

ככל שתקבל המלצתנו להרחיב את תחולת זכות להישכח מכוח התקנות גם ביחס לאזרחי ישראל, נבקש להבהיר כי ישנה **חשיבות מוגברת להכרה בזכות בישראל ביחס לשתי אוכלוסיות פגיעות במיוחד**. ראשית, ביחס לקטינים, במיוחד כאלו אשר סבלו מבריונות ברשת. שנית, בנוגע לעבריינים מורשעים שעבירתם נמחקה מהמרשם הפלילי.

לגבי קטינים, מדובר באוכלוסייה אשר נמצאת בתהליך התפתחות מואץ, תחת לחץ חברתי להיחשף באופן בלתי מבוקר ברשת, אשר מקשה על גיבוש הערכה עצמית ופיתוח מיומנויות חברתיות. בהתאם, הם ראויים ואכן נהנים מהגנה מוגברת כלפיהם מצד המדינה.¹⁶ בנוגע לעבריינים משוקמים, חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים הפכו בעידן הדיגיטלי לאות מתה – מאחר וחיפוש בסיסי בתוכנת חיפוש דוגמת Google לאתר מידע אודות הרשעה גם לאחר מחיקת הרישום הפלילי (בחלוף תקופת ההתיישנות המוגדרת בחוק).¹⁷

התגברות ההתייחסות לזכות להישכח בשנים האחרונות בפסיקה הישראלית, מעידה על חשיבותה הגוברת – לא רק כלפי נושאי מידע אישי המגיע מהאיחוד האירופי לישראל. מאחר והוחלט להכיר, באופן תקדימי, בזכות להישכח בחקיקה ישראלית מחייבת,

¹⁴ התקנות המוצעות, עמוד 1.

¹⁵ ר', למשל, איתי בר סימן טוב, "דיני החקיקה" עיוני משפט 658-664, 648 (2016); דבי גילד-חיו וסיגל שהב, "עריכת-דין חקיקתית ככלי לשינוי חברתי" מעשי משפט 69,80-79 (2009).

¹⁶ ר' Anna Bann *children and the 'Right to be Forgotten': What the Right to Erasure Means for European Children and Why* 170(1) MEDIA INT'L Aust'L 31 39-41 (2019) *Australian Children Should Be Afforded a Similar Right*. בנוסף, הפגיעה עשויה להיות אף בזכות להתפתחות שהיא זכות ייחודית לילדים המעוגנת בסעיף 6(2) לאמנת האו"ם בדבר זכויות הילד (1989) אליה מדינת ישראל הצטרפה ואף ואשררה אותה.

¹⁷ בהקשר של עבריינים משוקמים, חשוב להדגיש כי אין מדובר רק באינטרס של העבריין אלא באינטרס חברתי רחב. מחקרים מעידים על הקשר בין השתלבות בתעסוקה לבין חזרה לפשיעה. על כן, ראוי לייצר מסלול אשר יאפשר לאדם למחוק הרשעה נגדו מכלל הפלטפורמות בהן ניתן לאתר אותו – לאחר שזה שילם את חובו לחברה ובהתאם לתקופת התיישנות שנקבעה בחוק. ר' למשל רות קמיני "המתווה הראוי לרישום מידע פלילי: רישום המבוסס על מסוכנות עתידית וביקורת על חוק השיפוט הצבאי (תיקון מס' 63) התשע"א-2011" עלי משפט 247, בעמ' 269-285 (2014); נחום רקובר **תקנת השבים – מעמדו של עבריין שריצה את עונשו** 603-609 (2007); נעם סולברג "משפט עברי לתועלת" מחקרי משפט לג 7, בעמ' 41-42 (תשפ"א). לנקודת מבט השוואתית, ר' Mindy Tarlow & Marta Nelson, *The Time Is Now: Immediate Work for People Coming Home from Prison as a Strategy to Reduce Their Reincarceration and Restore Their Place in the Community*, 20 FED. SENT. R.138 (2007).

יהיה נכון לשקול לעשות זאת בצורה סדורה ומקיפה יותר, ובפרט כזו שתגביר את ההגנה המוענקת לאזרחי ישראל.¹⁸ בפרט, יש מקום לשקול להכליל הגנה לאוכלוסיות הנמצאות בסיכון מוגבר.

סיכום

בהתייחסות זו ביקשו לדון בשני עניינים עיקריים. ראשית, תאימות התקנות מבחינה מעשית למצב באיחוד האירופי. כפי שביקשנו להראות, ישנם פערים נורמטיביים בין הזכות להישכח באיחוד האירופי ובין המנגנון המוצע בתקנות דנן. שנית, אנו מציעים כי נכון יהיה לשקול לנצל את ההזדמנות של אימוץ התקנות על מנת לבצע מהלך משמעותי יותר – שיגביר את ההגנה על זכויות האדם של אזרחי ישראל, ואשר יגיב לצורך העולה מהפסיקה בהסדרה של הזכות להישכח בישראל.

בברכה,

ד"ר טל מימרן

ראש תכנית, אמנה חברתית בעידן הדיגיטלי

מכון תכלית למדיניות ישראלית

העתק:

אביטל סומפולינסקי, המשנה ליועצת המשפטית לממשלה (משפט ציבורי-חוקתי).

גלעד סממה, ראש הרשות להגנת הפרטיות.

ראובן אידלמן, היועץ המשפטי, הרשות להגנת הפרטיות.

תכלית - המכון למדיניות ישראלית (ע"ר) מקדיש את פעילותו לשיפור המציאות בישראל באמצעות יצירת מרחבי הסכמה רעיוניים והכונה וסיוע למערכי קבלת ההחלטות, על בסיס מחקר אקדמי בתחומים שונים. במסגרת עבודתנו, אנו מפעילים את פרויקט "אמנה חברתית לעידן הדיגיטלי". פרויקט זה מבקש לסייע במציאת נקודת איזון ראויה מבחינה חברתית ומשפטית לשם שימור היתרונות הטמונים בעידן הדיגיטלי, לצד קידום אינטרסים חשובים ובפרט הגנה על זכויות אדם.

¹⁸ ר', למשל, הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 2.3100 חקיקת משנה: נוהל והנחיות (2003), עמוד 6; בג"ץ 1437/02 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים, נח(2) 746 פסקה 4 לפסק דינו של השופט ריבלין (2004).